

DESIRE®

Jessica Lemmonová
Tajně zamilovaná

JESSICA LEMMONOVÁ

TAJNĚ ZAMILOVANÁ

PŘEKLAD

JULIE FLEMINGOVÁ

Milá čtenářko,

v červnu na Vás čekají příběhy, jejichž hrdinkami jsou úspěšné mladé ženy, které svou profesi zvládají na jedničku, ale v osobních vztazích už to taková sláva není. Ve snaze poučit se z vlastních přešlapů jsou někdy příliš křečovité a dopouštějí se dalších chyb. Ovšem kdo nic nedělá, nic nezkaží! A tak se hrdince povídky Tajně zamilovaná nedá upřít odvaha, když svého milence požádá o ruku. V romanci Pokušení nadosah si Joa uvědomí, že její sklon vybírat si zadané a nedosažitelné protějšky pramení z jejího strachu z plnohodnotného partnerství. Iris v Najatém milenci čeká velké zpytování vlastních hodnot. Že nakonec vše dobře dopadne, o tom Vás už asi nemusím ujišťovat. Ano, někdy ke štěstí a lásce vede hodně klikatá cesta, někdy to může i bolet, ale vždycky to stojí za to.

S láskou

Váš Harlequin

Jessica Lemmonová

TAJNĚ ZAMILOVANÁ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Wild Kiss

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Julie Flemingová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2020 by Jessica Lemmon
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6571-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6572-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6573-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nádech. Výdech. Jen to jenom chlap.

Jenom neuvěřitelně krásný chlap v dokonalém tma-vomodrém obleku.

Jen chlap s očima barvy burbonu. Jen nádherný chlap s dokonale rozčuchanými vlasy, jako by si je prohrábl prsty buď on sám, úp nebo nějaká šťastná žena.

Jen chlap, který se jí za poslední rok zabydlel v srdci, myslí i duši. Jenže to byl její šéf, takže nepřipadal v úvahu.

Je to jen chlap.

Addison Abramsová si tuhle mantru opakovala každý den, když vcházela do budovy ThomKnox a nastupovala do výtahu s prosklenými stěnami, který ji vyvezl až nahoru do multimiliardářské technické společnosti, kde se nacházela její kancelář.

Když přesně před rokem přijala pozici výkonné asistentky prezidenta společnosti, čekala, že ten prezident bude starší. Mnohem starší. Ne jen o půl roku starší než ona. A taky nečekala, že bude vypadat jako model z časopisu. Vlastně si nijak aktivně nevyhledávala, pro koho bude pracovat. Jen zahlédla příležitost pracovat v ThomKnox a okamžitě tam poslala životopis.

„Nemohl jsem odolat,“ řekl ten muž a postavil před ní její oblíbený dortík s vanilkovým máslovým krémem. Zapálil na něm zlatou svíčku a poté sfoukl zápalku. Pozorovala v kouři jeho obličej, který vídala každý pracovní den. Znovu ji omámila jeho mužná

krása. Připadalo jí nefér ke všem ostatním mužům planety, že zrovna tenhle disponuje tak skvělými geny.

„Měl bych ti zazpívat ‚Hodně štěstí, zdraví k tvým pracovním narozeninám‘?“ Brannon Knox ji obdařil širokým úsměvem, který ji naprosto odzbrojil.

Bezvýsledně se ho snažila přestat obdivovat a hlavně na něj přestat tak zírat. Ještěže si dokázala zachovat pokerovou tvář, protože od první chvíle, kdy jí na pohovoru podal ruku, nedokázala překonat své poblouznění.

Ahoj. Jsem Brannon Knox, Můžeš mě oslovovat Brane.

„Za zpívání nejsi placený.“ Předklonila se a sfoukla svíčku. „To nebylo nutné, ale moc si toho vážím. Děkuju.“

Brannon Knox byl nejen nejkrásnější muž, jakého kdy viděla, ale i neuvěřitelně inteligentní, zábavný, vysoký, okouzlující... a zatraceně sexy.

„Mám štěstí, že tě mám.“ Strčil si ruce do kapes od kalhot svého obleku a ohlédl se, jako by se chtěl ujistit, že jsou skutečně sami. „Měl jsem ti uspořádat velkou oslavu, ale když dělám něco bez tebe, jsem bezradný.“ Mrkl na ni. Ačkoli seděla, ucítila, jak jí slábnou kolena. Jak by si přála, aby to byla pravda. Aby ji potřeboval i mimo práci.

Třeba v ložnici.

„Ráda slyším, že jsem nepostradatelná.“ Naštěstí se naučila zachovávat chladný úsměv a moc sebou nevrstět. Nejtěžší bylo ignorovat tepavé horko, které se jí rozlévalo z hrudi do klína, ale snažila se, jak jen mohla. Bylo jí jasné, že nic nenadělá s tím, že ji Bran tak silně fyzicky přitahuje.

„Dal bych ti den volna, kdybychom nemuseli udělat milion věcí.“ Svrástil čelo. „Co vlastně dělám dneska?“

V duchu si přehrála jeho dnešní program. Konferenční hovor a dvě schůzky.

„Určitě máme dost času dát si kávu, než začne pracovní den.“ Znovu se ohlédl. „Nikde nevidím velkého zlého ředitele. Tak pojďme honem odtud.“

Ten *velký zlý ředitel* byl Branův starší bratr Royce

Knox. Před několika měsíci, když jejich otec odešel do penze, Bran a Royce soupeřili o tu pozici. Bran pracoval skvěle a byl stejně schopný jako jeho starší bratr. V jejich očích byl prostě číslem jedna, ať už šlo o cokoli.

Sotva se pak Royce stal ředitelem, dozvěděl se další skvělou zprávu, a sice, že bude otcem. Matka jeho dítěte, Taylor Thompsonová, byla provozní ředitelkou v ThomKnox a také kamarádkou z dětství bratrů Knoxových. Bran s ní dokonce nedávno chodil.

Addi se v té době chovala jako žárlivá přítelkyně. Vlastně spolu ale „chodili“ jen v uvozovkách, protože jejich vztah byl velmi vlažný. Klidně by se vsadila, že mezi těmi dvěma nedošlo k ničemu významnějším než k polibku. Vlastně je nikdy neviděla, že by se políbili.

Addi dřív žárlila, ale teď se musí v životě pohnout dál a vzpamatovat se ze svého pobláznění. Musí. Její práce je důležitá. Její hrdost je důležitá. Už nechce ztrácet čas touhou po muži, který o ni nemá nejmenší zájem.

„Káva zní skvěle, ale měla bych odpovědět na tyhle maily.“ V práci je nejlepší pracovat. Strávili spolu spoustu času probíráním pracovních záležitostí, ale kdykoli viděla Brana mimo kancelář, připadalo jí, že je dostupný. Jenže jak věděla, on dostupný není. Ale spouň pro ni ne.

„No tak, Addi.“ Oběma rukama se opřel o její stůl a ještě dodal: „Vezmu tě odtud pryč.“

„Fajn, ale chci dvojité presko s vanilkovým sirupem.“ Ze spodní zásuvky stolu si vytáhla kabelku a pověsila si ji přes rameno. „A se šlehačkou.“

Naklonil se k ní s lišáckým úsměvem a dodal: „Ke svým pracovním narozeninám můžeš dostat cokoli chceš.“

Třeba tebe?

Jeho nevinná poznámka na ni zapůsobila jako přílivová vlna. Bude to těžší, než si původně myslela.

Branova bývalá přítelkyně Taylor nedávno naznačila, že by to Brannonovi s Addison slušelo. Poznala snad Taylor, že je do něj Addi zamilovaná? Bran tu

poznámku uslyšel a zatvářil se bolestně. Addison by nejradši umřela.

To by na sobě klidně mohl mít ceduli s nápisem: TY SE KE MNĚ NEHODÍŠ, ADDISON. Tu ceduli by si prohlížela dlouho.

Jelikož milovala svou práci a chtěla si zachovat alespoň zbytky hrdosti, nejrozumnější bylo skrývat své city. Celé roky trénovala svou nezávislost. A teď musela aplikovat tentýž princip na své srdce.

Bylo to nezbytné. Pokud se něco naučila od svých rodičů, a možná to byla jediná věc, bylo to to, že se nemůže na nikoho spoléhat, ať už jde o cokoli. Ani o peníze, ani o přátelství a už vůbec ne o lásku. Jenže na to zapomněla, sotva spatřila mladšího bratra Knoxe. Bude si to muset natlouct do hlavy, aby přežila tuhle svou dospěláckou zamilovanost. Možná jí prospěje dát si s Brannonem kávu. Kolegové přece spolu pijí kávu neustále. Jejím cílem bylo, aby začala brát Brana skutečně jen jako spolupracovníka. To sice nebylo moc vzrušující, ale vzrušení už si užila dost.

„Vykašli se na něj,“ zamumlala si pro sebe, zatímco lovila z kabelky telefon.

„Cože?“ zeptal se Bran, když vyšli z kanceláře.

„Ale nic.“ Usmála se na něj a srdce se jí sevřelo. Ten orgán vůbec neměl rozum.

Od té doby, co se Bran rozešel s Taylor a Royce se stal ředitelem, byl jeho pracovní život jedna velká výzva. Addison Abramsová pro něj představovala kostku domina, o kterou by nerad zavadil.

Jeho výkonná asistentka byla nenahraditelná. Důvěřoval jí, mohl se jí svěřit a vždycky mu kryla záda. Od prvního dne do firmy zapadla a přinesla s sebou lehkost a výkonnost, která mu pomáhala excelovat v jeho roli prezidenta. Kdyby odešla, byl by...

Na to nedokázal ani pomyslet. Říká se, že za každým úspěšným mužem stojí silná žena. Udělal ohromnou

chybu, když si myslel, že tou ženou je Taylor. Teď viděl, že je to Addi.

Poslední dobou byly jeho vztahy s Addi napjaté, což způsobila jediná drzá poznámka Taylor Thompsonové. Nevěděl, jestli to Taylor plácla proto, že byla zamilovaná do Roycea, nebo ji ovlivnily těhotenské hormony. Prostě naznačila, že by Addi mohla být něčím víc než jeho asistentkou. Že by se k sobě hodili. V tu chvíli na sebe s Addi pohlédli a oběma se v očích zračila panika. On byl šokovaný a ona se tvářila zastrašeně. Působilo to jako scéna z Hitchcockových *Ptáku*.

Bran se vzpamatoval z chyby, kterou udělal, když chodil s Taylor, a byl odhodlán podobnou chybu už neopakovat s jinou. Musel ale uznat, že od toho rozchodu si začal Addison víc všímat.

Jeho plány s Taylor byly krátkozraké a chybné. Aspoň ale dovedl vysvětlit, proč to dělal. Myslel si, že když ji bude mít po boku, bude mít větší šanci stát se ředitelem. To byla chyba. Po několika nepřilíš vyvedených schůzkách ho napadlo, že bude mít větší šanci, když ji požádá o ruku.

Tehdy to dávalo smysl. Teď ale vydechl úlevou, že spolu ani nespali. To by pak byla rodinná dovolená opravdu trapná.

Tak jak se to zašmodrchalo s Addi?

Závody o ředitelské křeslo skončily tím, že se ředitelem stal Royce a Taylor s ním čeká dítě. Bran se zdržoval v kanceláři více než dřív. Takže věnoval větší pozornost své asistentce. Addi se nejspíš snažila zapomenout na nepříjemnou poznámku, že by se k sobě hodili. Možná se ho snažila povzbudit, a tak s ním trávila víc času než dřív.

Všiml si, s jakou vášní hovoří i o těch nejtriviálnějších pracovních záležitostech. Všiml si jejího postoje, jejích dlouhých a pružných nohou. Uvažoval, jestli chodí běhat nebo cvičí jógu. Všiml si, že si často nosí do práce jídlo z nedaleké restaurace a zůstává s ním v kanceláři déle.

A taky si všiml toho, že je sama.

Taylorina poznámka se mu vryla do podvědomí. Začal o Addi víc přemýšlet, a nejen z pracovního hlediska. Vlastně to na něj zapůsobilo víc, než když před pár měsíci Taylor málem požádal o ruku.

Dnešní Addino výročí roku ve firmě bylo významné. Pokud má Bran v úmyslu ponechat si ji další rok, musí jejich vztah napravit. Nebyl si jistý, jestli to spraví káva a dort, ale rozhodně by to mohl být dobrý začátek.

Kancelářská budova firmy se tyčila mezi zelenými trávníky s vysokými palmami, na které pražilo kalifornské slunce. Zamířili ke kavárně, která byla nedílnou součástí budovy ThomKnox. Ve Zkroucené fazoli podávali tu nejlepší kávu ve státě. Nebo si to aspoň myslel.

„Mám to místo ráda.“ Addison se usmála a v modrých očích jí zajiskřilo. Dnes byla oblečená celá ve žluté barvě a světlé vlasy měla stažené do culíku. Bylo nemožné nevšimnout si, jak je krásná. Vlastně si toho všiml už toho dne, kdy ji přijal do práce. Ale měl by oddělovat práci od soukromí.

Stiskl stříbrnou kliku na prosklených dveřích a dal Addi přednost. Nedočkavě se nadechl všudypřítomné vůně kávy.

Jeho pohled automaticky sklouzl po Addiných nohách. „Žvu tě,“ připomněl jí, když začala hledat peněženku. Pohled jejích krásných modrých očí padl na jeho rty. Možná si to ale jen představoval.

„Děkuju,“ řekla.

Nejhorší na tom, co se stalo před pár měsíci, bylo, že se choval tak netypicky, že sám sebe málem nepoznával. Nezačal s Taylor randit proto, že by ho přitahovala, ale proto, že si myslel, že jejich vztah by mu mohl pomoci stát se ředitelem. Jako by do něj vstoupil nějaký vetřelec. Bran byl z obou bratrů Knoxových pohodový a hravý, zatímco Royce byl pragmatický robot.

„Měli bychom sem chodit častěji,“ poznamenal Bran.

Obezřetně si ho prohlížela a ve tváři měla nečitelný výraz.

Dobře. Zatím to vychází.

„Dobré ráno, Addi,“ pozdravil ji barman u pultu. Usmál se do svého plnovousu a nenápadně zatnul svaly na svých potetovaných pažích.

Ubohé.

„Ahoj, Kene. Jak se vede?“ Addi ho vřele pozdravila a Bran pocítil bodnutí žárlivosti. Plnovous a tetování? Tohle se jí líbí?

Najednou si připadal jako nudný panák v obleku, který je tu jen od toho, aby jí dával výplatu. Nikdy si nevšímal, na koho se Addi usmívá, až když se přestala usmívat na něho. Bože, jak mu chyběly ty bezproblémové staré časy. Tehdy o sobě uvažoval jako o jejím šéfovi a o ní jako o své asistentce.

Pak ale Taylor naznačila, že by se k sobě hodili. Potom Royce řekl, že Bran má tu pravou přímo pod nosem a sám začal točit svůj osobní remake *Invaze vykradačů hrobů*.

Ken utrousil nějakou hloupou poznámku a Addi se zasmála. Jistě ze zdvořilosti. Bran vstoupil mezi ně a Kenův úsměv se změnil ve vyzývavý.

„Chce na kávu šlehačku a já jí slíbil, že jí dám cokoli bude chtít. Dneska máme roční výročí, vid' Ad?“

Tváře jí zrůžověly a s upřímným úsměvem pohlédla pro změnu na Brana.

„Ano,“ souhlasila.

„Gratuluju,“ řekl Ken a nafukal do kasy položku navíc. Branovi ta gratulace nepřípadala upřímná.

Snažil se získat zpět důvěru své výkonné asistentky a připadalo mu, že tomu neublíží, když dá Kenovi jasně najevo, že není vítán. Addi má na víc než na zarostlého barmana, takže Bran neměl problém mu připomenout, kde je jeho místo.

Koneckonců od čeho by byli šéfové, kdyby nechránili své nejcennější zaměstnance?

DRUHÁ KAPITOLA

Addison uvažovala o Branově podivném chování včera u Zkroucené fazole, když do její kanceláře vešla Taylor Thompsonová.

„Tuk, tuk. Měla by sis tady pořídit dveře. Takhle ti sem může vpadnout každý.“ Taylor narážela na to, že Addiino pracoviště oddělovala od zbytku kanceláře jen příčka.

„Klidně sem vpadni.“

„Uf. No, já už se za chvíli nikam nevejdu.“ Taylor si přejela dlaní po vystouplém bříšku zahaleném v černých šatech Dolce & Gabana.

„Nech toho. Vypadáš skvěle. Jak to jde?“ zeptala se Addi.

„Myslíš v práci nebo s těhotenstvím nebo zasnoubením nebo se stěhováním k Royceovi?“ Taylor vykulila oči. Její život se během posledních pár měsíců dramaticky změnil, takže to pro ni muselo být náročné. Addi ji nedávno přistihla s Roycem, jak si to rozdávali ve skladu u kopírky.

Naštěstí už byly pryč časy, kdy Addi na Taylor žárlila. Teď se jí nechtělo ani věřit, jak nedospěle si počínala. Bylo jasné, že Taylor našla svou druhou polovinu v Royceovi.

Addi se jí pak omluvila, že na ni byla ošklivá, ale už se nezmínila, že to bylo proto, že je do Brana zamilovaná. Taylor se jí také omluvila a zeptala se, jestli mohou být kamarádky.

Taylor usedla na židli před Addiným stolem. „Mám dojem, že jsem přesně tam, kde mám být. Dává to trochu smysl?“

„Naprosto,“ usmála se Addi. Ona si dřív taky myslela, že je přesně tam, kde má být. Jenže pak se k ní Bran začal chovat divně. Co to vlastně včera ráno předváděl s tím barmanem?

„Je neuvěřitelné, co všechno zvládám, aniž bych v sobě měla kofein,“ ušklíbla se Taylor.

„Já bych umřela.“ Addi posunula hrnek s kávou za monitor, aby na něj Taylor neviděla.

„To je cena za to, že budu mít zdravého syna nebo dceru.“

„Ty nechceš znát pohlaví?“ Addi by to asi nevydržela, kdyby byla těhotná.

„Chci. A nechci. Všechno v mém vztahu s Roycem je překvapení. Tak proč se nenechat překvapit děvčátkem nebo chlapečkem?“ Pohládila si své kulaté břicho.

„Mám z vás obou radost,“ prohlásila Addi. Taylor celá zářila. „Už jste stanovili datum svatby?“

Taylor se zadívala na veliký prsten s diamantem na své levé ruce. „Vím, že zasnuby vedou ke svatbě, ale ještě nevíme kdy. Bereme to tak nějak postupně.“

Neplánované těhotenství a tajná akce ve skladu, Taylor zvládala životní zvraty s grácií, kterou jí Addi tak trochu záviděla.

„Mimochodem opožděně přeju všechno nejlepší. Včera jsem zahlédla Brana s nějakými dorty.“

„Zvláštní. Dal mi jen jeden.“ Addi přimhouřila oči a snažila se nedat nic najevo. Nebylo by dobré se před Taylor projevit jako zamilovaná holka. „Jsem ráda, že pracuju pro lidi, kteří to oceňují.“

Jelikož nesdílela pravidla života svých rodičů, nechtěla od nich žádné peníze. Odešla od nich před pěti lety a vykročila vlastní cestou. Její minulost nebyla růžová. Když získala práci v ThomKnox, uvědomila si, že je na tom správném místě. Dobře jí platili

a nadřazeným na ní opravdu záleželo. Branův otec, Jack Knox, se k ní vždy choval uctivě a vřele.

A ona to málem všechno smetla ze stolu. A kvůli čemu? Kvůli školáckému pobláznění. Nic víc to nebylo.

Už nikdy nechtěla pracovat pro firmy, které šlapou po lidech, aby jejich majitelé měli zlaté ploty kolem svých sídel. Knoxovi, k nimž zanedlouho bude patřit i Taylor, byli dobří lidé. Addi byla taky dobrý člověk. A už nikdy nedopustí, aby jí nějaké hloupé pobláznění odvedlo od toho, co je skutečně důležité.

„Kdy se vrátí Brannon?“ Taylor pohlédla do jeho setmělé kanceláře.

„Měl schůzku brzy ráno před prací. Měl by tu být každou chvíli.“ Addi se podívala na hodiny. „Klidně tu počkej.“

„Ne, to je v pořádku. Zajdu za ním později.“ Taylor se zvedla a na okamžik se zamyslela, než se zeptala: „Je mezi tebou a Brannonem všechno v pořádku?“

„Samozřejmě!“ vykřikla Addi až příliš hlasitě. „Proč by nemělo?“

„No tak, Ad. Mezi námi děvčaty... Vidím, jak se na něj díváš.“

Bylo to natolik zjevné? „Je... moc hezký. Ale nezajímá mě jako muž.“

„To je škoda.“ Taylor našpulila rty.

„Jsme skvělí spolupracovníci.“ To bylo velice suché konstatování situace.

„Jasně.“ Taylor přikývla, ale netvářila se, že ji to přesvědčilo. „Řekni mu, že jsem se tu zastavila.“

Addi sledovala Taylor, jak odchází, a svíral se jí žaludek. To se jí stávalo, když neříkala pravdu. Utěšila své svědomí tím, že si řekla, že brzy to pravda bude.

Jednoho dne bude imunní vůči Branově kouzlu stejně, jako je on imunní vůči ní.